

Sygn. akt I C 1561/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

G. 22 września 2016r.

Sąd Rejonowy w Gdyni, Wydział I Cywilny

w składzie

Przewodniczący: SSR Adrianna Gołuńska-Łupina

Protokolant: sek. sąd. Iwona Górską

po rozpoznaniu w dniu 13 września 2016 r. w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa R. H.

przeciwko H. R.

o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego;

I. Oddala powództwo;

II. zasądza od powoda R. H. na rzecz pozwanego H. R. kwotę 2417 zł. (trzy tysiące czterysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

UZASADNIENIE

Powód R. H. wniósł pozew przeciwko H. R. domagając się pozbawienia wykonalności w całości tytułu wykonawczego w postaci wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 9 października 2013r. wydanego w sprawie o sygnaturze akt III Ca 91/13 zaopatrzonego w klauzulę wykonalności postanowieniem Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 12 lutego 2014r. oraz zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, że w czerwcu 2008r. w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej zawarł z pozwanym umowę na wykonanie studni głębinowej o głębokości 80 m. W toku realizacji umowy pomiędzy stronami doszło do sporu dotyczącego należytego wykonania przedmiotu umowy oraz wzajemnych rozliczeń. W efekcie pozwany złożył oświadczenie o odstąpieniu od umowy, zaś powód wniósł pozew o zapłatę. Wyrokiem z dnia 18 października 2012r. Sąd Rejonowy w Gdyni oddalił zarówno powództwo powoda, jak też powództwo wzajemne pozwanego. Sąd Okręgowy w Gdańsku wyrokiem z dnia 9 października 2013r. zmienił jednak orzeczenie Sądu I. instancji w ten sposób, że zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 20.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami, uznając, że pozwany skutecznie odstąpił od umowy, gdyż studnia została wykonana wadliwie, a wady były istotne i nieusuwalne. Następnie pozwany złożył wniosek o wszczęcie egzekucji przeciwko powodowi. W związku z tym, że H. R. nie zwrócił powodowi świadczenia wzajemnego, pismem z dnia 11 marca 2014r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 60.291,49 zł. Z uwagi na fakt, że zabranie z nieruchomości pozwanego wszystkich rzeczy i urządzeń zamontowanych w trakcie realizacji umowy nie jest możliwe i wobec odmowy dobrowolnego spełnienia świadczenia przez pozwanego, pismem z dnia 21 lipca 2014r. powód złożył pozwanemu oświadczenie o potrąceniu przysługującej pozwanemu wierzytelności w łącznej kwocie 38.810,31 zł z wierzytelnością powoda w łącznej kwocie 60.291,49 zł. Jak wywodzi powód, skutek dokonanej potrącenia obie wierzytelności umorzyły się do wysokości

wierzytelności niższej, w związku z tym prowadzenie egzekucji w oparciu o wyrok z dnia 9 października 2013r. będzie bezpodstawne.

(pozew k. 2-6)

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu.

Pozwany zakwestionował skuteczność potrącenia wierzytelności, albowiem – w jego ocenie – powód przedstawił do potrącenia przedawnioną wierzytelność, która była przedawniona już w chwili, gdy potrącenie stało się możliwe. Pozwany wskazał, że konsekwencją odstąpienia przez niego od umowy było powstanie uprawnienia stron do domagania się zwrotu spełnionych świadczeń, które powstało z chwilą powzięcia wiedzy przez powoda o odstąpieniu przez stronę przeciwną. W związku z powyższym powód mógł zgłosić roszczenie począwszy od dnia 16 czerwca 2009r., gdy otrzymał oświadczenie pozwanego o odstąpieniu od umowy. Jak wskazał pozwany świadczenie o zwrot wartości robót jest świadczeniem bezterminowym, zaś powód dopiero – pismami z dnia 3 i 11 marca 2014r. – wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 60.291,49 zł tytułem zwrotu wykonanych na rzecz pozwanego świadczeń w terminie do dnia 12 marca 2014r. Stąd też – jak wywodzi pozwany – dopiero z dniem 13 marca 2014r. zaistniała przesłanka konieczna do potrącenia w postaci wymagalności wierzytelności. Jednakże, w chwili, gdy potrącenie stało się możliwe, wierzytelność powoda była już przedawniona. Bieg terminu przedawnienia rozpoczął bowiem bieg w chwili dotarcia do powoda oświadczenia pozwanego o odstąpieniu tj. w dniu 16 czerwca 2009r. Skoro roszczenie powoda związane jest z jego działalnością gospodarczą to ulega ono przedawnieniu z upływem trzyletniego terminu przedawnienia. W związku z tym, jak podnosi pozwany, roszczenie powoda przedawniło się z dniem 16 czerwca 2012r. Niezależnie od powyższego, pozwany podniósł, że dokonane przez powoda potrącenie jest niedopuszczalne z tego względu, że stronom nie przysługiwały wierzytelności jednorodnjowe, albowiem powód przedstawił do potrącenia wierzytelność stanowiącą równowartość świadczenia, jakie otrzymał pozwany w związku z realizacją umowy o wykonanie studni i nie wykazał, że przysługiwała mu w stosunku do pozwanego wierzytelność pieniężna. Nadto, pozwany zarzucił powodowi, że nie wykazał wysokości użytych do wykonania ujęcia wody materiałów, a ograniczył się jedynie do przedstawienia zestawienia kosztów niepopartego żadnymi dokumentami źródłowymi. Nadto, powód w zestawieniu tym wskazał własne wynagrodzenie i koszty innych usług, choć zgodnie ze stanowiskiem judykatury roszczenie z art. 494 § 1 k.c. może przekształcić się w roszczenie pieniężne jedynie w zakresie żądania wartości użytych materiałów. Wreszcie, pozwany podniósł zarzut nadużycia prawa, argumentując, że w przypadku uwzględnienia powództwa pozwany zostałby obciążony kosztem materiałów i usług, z których nie odniósł żadnej korzyści.

(odpowiedź na pozew k. 90-94)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 3 czerwca 2008r. H. R. zawarł z R. H. umowę o dzieło, na mocy której powód zobowiązał się do wykonania prac polegających na wykonaniu studni o głębokości około 80 m i wydajności ok. 500 l/godz. wraz z pompą G., hydroforem i doprowadzeniem wody i prądu do budynku mieszkalnego. Studnia składająca się z trzech kręgów miała zostać zakończona studzienką zabezpieczoną przykrywą włazową. Termin rozpoczęcia prac ustalono na 12 maja 2008r., a termin zakończenia na 14 czerwca 2008r. Wynagrodzenie wykonawcy ustalono na kwotę 40.000 zł.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o umowę stron k. 12-14 akt sprawy Sądu Rejonowego w Gdyni o sygnaturze I C 1328/09)

Powód R. H. prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...) w G..

(okoliczność bezsporna)

W dniu 9 czerwca 2009r. H. R. złożył pisemne oświadczenie o odstąpieniu od umowy, w którym wskazał, że w wyniku nieprawidłowego rozruchu studni filtr umieszczony na głębokości 80 m został zapchany. Pismem z dnia 23 czerwca 2009r. pełnomocnik powoda podniósł, że odstąpienie jest nieskuteczne.

(okoliczność bezsporna ustalona w oparciu o oświadczenie o odstąpieniu wraz z dowodem nadania k. 75-77 akt sprawy Sądu Rejonowego w Gdyni o sygnaturze I C 1328/09, pismo powoda z dnia 23 czerwca 2009r. k. 78-79 tamże, przesłuchanie powoda płyta CD k. 136)

W dniu 18 września 2009r. powód R. H. wniósł do Sądu Rejonowego w Gdyni pozew przeciwko A. R. i H. R., domagając się od nich solidarnie zapłaty kwoty 20.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 29 maja 2009r. do dnia zapłaty z tytułu wynagrodzenia za wykonanie dzieła określonego w umowie z dnia 3 czerwca 2008r.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o pozew k. 2-6 akt sprawy Sądu Rejonowego w Gdyni o sygnaturze I C 1328/09)

W dniu 27 października 2009r. w odpowiedzi na pozew pozwany H. R. wytoczył powództwo wzajemne przeciwko R. H. domagając się od powoda na swoją rzecz zapłaty kwoty 20.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty z tytułu zwrotu uiszczonych na rzecz powoda wynagrodzenia w związku z odstąpieniem od umowy. Do pozwu wzajemnego dołączono odpis oświadczenia pozwanego o odstąpieniu od umowy z dnia 3 czerwca 2008r. Pozew wzajemny wraz z załącznikami został doręczony pełnomocnikowi powoda w dniu 12 listopada 2009r.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o pozew wzajemny k. 55-65 akt sprawy Sądu Rejonowego w Gdyni o sygnaturze I C 1328/09, zpo k. 101 tamże)

Wyrokiem z dnia 19 października 2012r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt I C 1328/09 Sąd Rejonowy w Gdyni oddalił powództwo R. H. oraz oddalił powództwo wzajemne H. R..

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o wyrok z dnia 19 października 2012r. k. 655-656 akt sprawy Sądu Rejonowego w Gdyni o sygnaturze I C 1328/09)

Na skutek rozpoznania apelacji H. R. wyrokiem z dnia 9 października 2013r. wydanym w sprawie III Ca 91/13 Sąd Okręgowy w Gdańsku zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądził od R. H. na rzecz H. R. kwotę 20.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 28 października 2009r. do dnia zapłaty oraz kwotę 3.417 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu Sąd Okręgowy w Gdańsku stwierdził m.in. że powód skutecznie odstąpił od umowy w sytuacji, gdy wady studni były istotne i nieusuwalne i jego żądanie zwrotu kwoty 20.000 zł, jaką zapłacił z tytułu ww. umowy z dnia 3 czerwca 2008r. jest zasadne zgodnie z art. 494 k.c.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o wyrok z dnia 9 października 2013r. k. 733-734 akt sprawy Sądu Rejonowego w Gdyni o sygnaturze I C 1328/09)

Na wniosek pozwanego Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Gdyni I. M. prowadzi przeciwko powodowi postępowanie egzekucyjne pod sygnaturą KM 251/14.

(okoliczność bezsporna)

Pismami z dnia 3 marca 2014r. oraz z dnia 11 marca 2014r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 60.291,49 zł tytułem zwrotu wykonanych przez niego świadczeń na nieruchomości pozwanego objętej księgą wieczystą nr (...) w terminie do dnia 12 marca 2014r.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o wezwanie do zapłaty z dnia 3 marca 2014r. wraz z dowodem nadania k. 31, wezwanie do zapłaty z dnia 11 marca 2014r. wraz z dowodem nadania k. 32)

Pismem z dnia 21 lipca 2014r. powód R. H. złożył pozwanemu oświadczenie o potrąceniu przysługującej pozwanemu wierzytelności wynikającej z wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 9 października 2013r. w łącznej wysokości 38.810,31 zł z wierzytelnością przysługującą powodowi wobec pozwanego w kwocie 60.291,49 zł stanowiącej równowartość świadczenia, jakie pozwany otrzymał w ramach realizacji umowy z kwietnia 2008r. w postaci wartości

zużytych materiałów i świadczonej pracy. Jednocześnie powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 21.481,18 zł w terminie do dnia 28 lipca 2014r.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o oświadczenie powoda o potrąceniu wraz z dowodem nadania k. 36-37)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów oraz dowodu z przesłuchania stron.

W ocenie Sądu orzekającego brak było jakichkolwiek podstaw do odmowy wiarygodności i mocy dowodowej dokumentom przedłożonym przez strony oraz dokumentom znajdującym się w aktach Sądu Rejonowego w Gdyni o sygnaturze I C 1328/09, albowiem żadna ze stron nie kwestionowała autentyczności tych dokumentów, prawdziwości twierdzeń w nich zawartych, ani też nie zaprzeczyła, że osoby podpisane pod nimi nie złożyły oświadczeń w nich zawartych.

Za wiarygodne Sąd uznał również zeznania stron w zakresie istotnym do rozstrzygnięcia niniejszej sprawy tj. co do okoliczności związanych z odstąpieniem przez pozwanego od umowy oraz okoliczności związanych z przedstawieniem przez powoda wierzytelności do potrącenia.

Na podstawie art. 227 k.p.c. i art. 217 k.p.c. Sąd oddalił natomiast wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego do spraw budownictwa, albowiem okoliczności na jakie miał zostać przeprowadzony ten dowód nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy wobec uwzględnienia zarzutów podniesionych przez pozwanego w odpowiedzi na pozew. Nadto, uwzględnienie tego wniosku naraziłoby strony na dodatkowe koszty i doprowadziłoby do nieuzasadnionej zwłoki w rozstrzygnięciu sprawy. Sąd oddalił również wniosek o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków M. H. i S. W., gdyż okoliczności na jakie miały zeznawać obie wymienione osoby nie miały istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

W niniejszej sprawie strona powodowa domagała się pozbawienia wykonalności w całości tytułu wykonawczego w postaci wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 9 października 2013r. w sprawie III Ca 91/13 zaopatrzonego w klauzulę wykonalności postanowieniem Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 12 lutego 2014r., wskazując, że po powstaniu tego tytułu egzekucyjnego złożyła pozwanemu oświadczenie o potrąceniu przysługującej jej wierzytelności w wysokości 60.291,49 zł z wierzytelnością pozwanego wynikającą z ww. orzeczenia. Podstawę prawną powództwa stanowił zatem przepis art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c., zgodnie z którym dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane; gdy tytułem jest orzeczenie sądowe, dłużnik może powództwo oprzeć także na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy, a także zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zarzut ten nie był przedmiotem rozpoznania w sprawie. Zgodnie z art. 840 § 1 pkt 2 podstawą powództwa opozycyjnego mogą być tego rodzaju zdarzenia, które zaszły po powstaniu tytułu egzekucyjnego i spowodowały wygaśnięcie zobowiązania dłużnika lub niemożność jego egzekwowania. Zdarzenia tego rodzaju określają wyłącznie przepisy prawa materialnego (por. wyrok SN z dnia 26 marca 2009 r., I CSK 282/08, LEX nr 528181). Nie budzi wątpliwości, iż oświadczenie dłużnika o potrąceniu jego wierzytelności z wierzytelności objętej orzeczeniem sądowym złożone po zamknięciu rozprawy, stanowi zdarzenie, na którym może być oparte powództwo przeciwegzekucyjne przewidziane w art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. (por. uchwała SN z 30 lipca 1974 r., III CZP 44/74, Legalis 18198).

Zważyć należy, iż w odpowiedzi na pozew pozwany zakwestionował skuteczność potrącenia wierzytelności, albowiem – jego zdaniem – powód przedstawił do potrącenia wierzytelność, która była przedawniona w chwili, gdy potrącenie stało się możliwe. Nie ulega wątpliwości, że w świetle art. 498 k.c. jedną z przesłanek skuteczności potrącenia jest zaskarżalność wierzytelności przedstawionej do potrącenia tj. możliwość domagania się realizacji roszczenia na drodze przymusu prawnego. Wyjątek od tej reguły przewiduje przepis art. 502 k.c., który stanowi, że wierzytelność przedawniona może być potrącona, jeżeli w chwili, gdy potrącenie stało się możliwe, przedawnienie jeszcze nie nastąpiło. Zgodnie z tym przepisem mimo upływu terminu przedawnienia, potrącenie nadal jest dopuszczalne, jeżeli

stan potrącalności powstał przed upływem tego terminu. W doktrynie wskazuje się, że stan potrącalności powstaje w dacie, w której ziszczają się przesłanki pozytywne potrącenia określone w art. 498 § 1 k.c. przy jednoczesnym braku przesłanek negatywnych potrącenia, w tym określonych w art. 505 k.c. (por. M. Gutowski, Kodeks cywilny. Tom II. Komentarz. Art. 450-1088, 2016; E. Gniewek, P. Machnikowski, Kodeks cywilny. Komentarz, 2016). Na tle przepisu art. 502 k.c. w judykaturze sformułowano tezę, że dokonanie rozliczenia wierzytelności przez potrącenie wymaga precyzyjnego zidentyfikowania potrącanych wierzytelności, a także wskazania, kiedy powstały potrącane wierzytelności. Bez tego nie jest bowiem możliwe zastosowanie tego przepisu przy ocenie przesłanek decydujących o dopuszczalności i granicach skutecznego potrącenia. Rozstrzygające znaczenie w rozumieniu tego przepisu ma okoliczność, czy wierzytelność nie uległa jeszcze przedawnieniu w chwili wystąpienia możliwości potrącenia. Możliwość ta następuje wówczas, gdy wystąpią kumulatywnie wszystkie przesłanki, jakie wymienia art. 498 § 1 k.c. (por. wyrok SN z dnia 10 lutego 2012 r., II CSK 314/11, LEX nr 1130158).

Zatem, w świetle powyższego należało wpierv ustalić czy powodowi rzeczywiście przysługuje roszczenie o zwrot świadczenia wzajemnego w stosunku do powoda, a jeżeli tak – w jakim terminie przedmiotowe roszczenie stało się wymagalne. Zważyć należy, iż skutki odstąpienia przez jedną ze stron od umowy wzajemnej, a taki charakter ma bez wątpienia umowa zawarta przez strony w dniu 3 czerwca 2008r., określa przepis art. 494 k.c. Zgodnie z treścią tego przepisu strona, która odstępuje od umowy wzajemnej, obowiązana jest zwrócić drugiej stronie wszystko, co otrzymała od niej na mocy umowy, a druga strona obowiązana jest to przyjąć. Zważyć należy, że oświadczenie o odstąpieniu od umowy uchyla skuteczność zawartej umowy z mocą wsteczną (*ex tunc*). W konsekwencji strony nie tylko zwolnione są z obowiązku dalszych świadczeń wynikających z umowy, ale powinny zwrócić świadczenia już spełnione (por. A. Olejniczak [w:] A. Kidyba (red.) Kodeks cywilny. Komentarz. Tom III. Zobowiązania – część ogólna, LEX 2014). Z zeznań obu stron jednoznacznie wynikało, że powód częściowo spełnił swoje świadczenie, wykonał część robót określonych w umowie z dnia 3 czerwca 2008r. Jak zeznał pozwany na terenie jego działki po studni wykonanej przez powoda pozostał włącz, elementy betonowe i rury, które są wpuszczone w ziemię, u pozwanego znajduje się też hydrofor. Skoro, zatem powód częściowo spełnił świadczenie, to w świetle art. 494 k.c. jego roszczenie o zwrot świadczenia jest co do zasady uzasadnione.

Kolejną kwestią jest określenie wymagalności takiego roszczenia. W judykaturze wskazuje się, że przewidziany w art. 494 k.c. obowiązek zwrotu świadczeń, które zostały spełnione, oparty został na konstrukcji zakładającej odpadnięcie podstawy świadczenia ze skutkiem *ex tunc*, podmiot zobowiązany do spełnienia takiego świadczenia nie może natomiast skutecznie wykazać, że nie jest już wzbogacony, nie ulega ponadto kwestii, że świadczenie przewidziane tym przepisem ma charakter bezterminowy, jego przekształcenie w zobowiązanie terminowe wymaga więc zachowania przez wierzyciela czynności wezwania dłużnika do zapłaty, przewidzianej art. 455 k.c. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 5 lutego 2014r., I ACa 1555/13, LEX nr 1459095). W niniejszej sprawie powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 60.291,49 zł tytułem zwrotu wykonanych przez niego świadczeń na nieruchomości pozwanego objętej księgą wieczystą nr (...) pismami z dnia 3 marca 2014r. oraz 11 marca 2014r., zakreślając pozwanemu termin do zapłaty do dnia 12 marca 2014r. Jednakże zauważyć należy, że upływ zakreślonego pozwanemu terminu nie oznacza w realiach niniejszej sprawy wymagalności roszczenia przysługującego powodowi. Jak stanowi bowiem art. 120 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie. Podkreślić jednak należy, iż przepis art. 120 § 1 k.c. nie utożsamia początku biegu terminu przedawnienia z dniem podjęcia "określonej czynności przez uprawnionego". Jak wskazuje się w doktrynie w zakresie zobowiązań treść tego przepisu należy odczytywać łącznie z przepisem art. 455 k.c., którego dyspozycja stanowi część normy zawartej w art. 120 § 1 zd. 2 k.c. Wezwanie dłużnika przez wierzyciela do spełnienia świadczenia jest tą czynnością, o jakiej mowa w art. 120 § 1 zd. 2 k.c. Ustawodawca oderwał jednak fakt samego wezwania, o jakim mowa w art. 455 k.c., od początku biegu terminu przedawnienia, łącząc początek biegu tego terminu z dniem, w którym wierzyciel mógł, w obiektywnie możliwym najwcześniejszym terminie, tego dokonać. Ustalenia, kiedy uprawniony (wierzyciel) mógłby najwcześniejszym podjąć czynność, o jakiej mowa w tym przepisie, należy dokonywać *in casu*, analizując konkretny stan faktyczny, w jakim znalazł się wierzyciel. Nie jest tu możliwe stworzenie jednej zasady, właściwej dla wszystkich sytuacji faktycznych.

Ten wyjątkowy względem ogólnej zasady sposób ustalania początku biegu terminu przedawnienia sprowadza się do tego, że bieg tego terminu rozpoczyna się, pomimo że roszczenie nie jest jeszcze wymagalne (por. A. Jedliński [w:] A. Kidyba (red.) Kodeks cywilny. Komentarz. Tom I. Część ogólna, WKP 2012).

Przenosząc powyższe rozważania na kanwę niniejszej sprawy należy wskazać, że pozwany złożył oświadczenie o odstąpieniu od umowy w dniu 9 czerwca 2009r. W toku niniejszej sprawy powód kwestionował jednak okoliczność skutecznego doręczenia mu tego oświadczenia, a strona pozwana nie przedłożyła dowodu doręczenia, lecz jedynie dowód nadania tego pisma na adres zamieszkania powoda (vide: k. 78 akt sprawy I C 1328/09 Sądu Rejonowego w Gdyni). Z pewnością jednak oświadczenie o odstąpieniu od umowy zostało powodowi doręczone wraz z pozwem wzajemnym, albowiem jednym z załączników do pozwu było sporne oświadczenie. Jak wynika z akt sprawy I C 1328/09 pozw wzajemny wraz z załącznikami został powodowi doręczony w dniu 12 listopada 2009r. Bez wątplenia zatem już wówczas powód mógł wezwać pozwanego do zwrotu świadczenia wzajemnego, tym bardziej, że powództwo wzajemne wytoczone przez pozwanego dotyczyło zwrotu takiego świadczenia przysługującego pozwanemu, a powód był w sprawie o sygnaturze I C 1328/09 reprezentowany przez fachowego pełnomocnika. Tymczasem powód ze skierowaniem do pozwanego żądania zwrotu spełnionego świadczenia zwlekał ponad cztery lata, tj. aż do marca 2014r. Zważywszy zatem na treść art. 120 k.c. należało przyjąć, że roszczenie powoda o zwrot spełnionego świadczenia stało się wymagalne najwcześniej z dniem 13 listopada 2009r. Z tym też dniem zaczął biec termin przedawnienia. Kolejną kwestią jest określenie terminu z upływem którego roszczenie powoda uległo przedawnieniu. Jak wskazuje się w judykaturze roszczenia mające swe źródło w odstąpieniu od umowy zawsze przedawniać się będą z upływem terminów ogólnych (art. 118 k.c.), niezależnie od terminów w jakich przedawniają się roszczenia wynikające z umowy, od której odstąpiono (por. wyrok SN z 21 stycznia 2010 r., IV CSK 112/10, OSNC 2011, Nr B, poz. 40). W niniejszej sprawie bezsporne było, że przedmiotowa umowa z dnia 3 czerwca 2008r. została zawarta w zakresie prowadzonej przez powoda działalności gospodarczej pod firmą (...) w G.. Zgodnie natomiast z treścią art. 118 k.c. termin przedawnienia roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej wynosi trzy lata. Wobec powyższego, skoro roszczenie powoda stało się wymagalne – jak wskazano powyżej – najwcześniej w dniu 13 listopada 2009r. to uległo przedawnieniu z dniem 13 listopada 2012r.

Podkreślić należy, iż oświadczenie o potrąceniu swojej wierzytelności w kwocie 60.291,49 zł stanowiącej równowartość świadczenia w postaci wartości zużytych materiałów i świadczonej pracy z wierzytelnością pozwanego wynikającą z wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 9 października 2013r. w łącznej wysokości 38.810,31 zł R. H. złożył w piśmie z dnia 21 lipca 2014r. W tej dacie – jak wskazano powyżej – roszczenie powoda było już jednak przedawnione. Mając zatem na uwadze wszystkie podniesione powyżej okoliczności należało uznać, że oświadczenie powoda o potrąceniu było nieskuteczne, gdyż w chwili, gdy wystąpił tzw. stan potrącalności roszczenie powoda było już przedawnione. Tym samym nie została spełniona podstawowa przesłanka skuteczności potrącenia, jaką jest możliwość dochodzenia roszczenia przed sądem lub przed innym organem państwowym. Skoro tak, to nie doszło do umorzenia wierzytelności przysługującej pozwanemu na mocy wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku i w konsekwencji żądanie pozbawienia tego tytułu wykonawczego wykonalności jest bezzasadne.

Mając na uwadze powyższe – na mocy art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 498 k.c. i art. 502 k.c. stosowanych a contrario – powództwo należało oddalić.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013.491 ze zm.) i zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy zasądził od przegrywającego niniejsze postępowania powoda na rzecz pozwanego kwotę 2.417 zł, na którą składa się opłata za czynności fachowego pełnomocnika pozwanego w stawce minimalnej obliczonej od wskazanej w pozwie wartości przedmiotu sporu (2.400 zł) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł).